

திரிலோகசஞ்சாரி
நாரதர் மலர் 2
இதழ் 1
2021
உன்னதஅறிவிற்கான ஆன்மிகஇதழ்

வாழிய குரு கௌராங்கர்
ஓம்

உலகெங்கும் உள்ள தமிழறிந்த பெருமக்கள் அனைவருக்கும்
என் உள்ளம் நிறைந்த வணக்கங்களைப் பணிவுடன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

வாஞ்சா கல்பதருப்பஸ்ய கிருபா ஸிந்துப்ய ஏவச
பதிதானாம் பாவனேப்யோ வைஷ்ணவேப்யோ நமோ நம:

நிலையிழந்த ஆத்மாக்களிடம் தயை நிறைந்தவர்களும், கற்பக
மரங்களைப் போன்று அண்டியவர்களின் விருப்பங்கள் அனைத்தையும்
நிறைவேற்றுபவர்களுமான வைஷ்ணவர்களின் திருவடிகளில் வீழ்ந்து
வணங்கிக் கொள்கின்றேன்.

தண்துள வம்புனை தார்அரங்கா! ஐவர் தையலுக்கு
வண்துகில் ஒன்று அவைக் கண்உற்ற போதுதன் மன்னர்முன்னே
கண்துளி சோரத் தொழுதுநின் பேர்கட் டுரைத்த பின்னை
ஒண்துகில் கோடி குவிந்தது எம் மாயம் உரிந்து உரிந்தே!
-பிள்ளைப்பெருமாள் ஐயங்கார்.

என்ன மாயம்! பாண்டவர்களின் இல்லத்தரசி திரௌபதியின்
உடலிலிருந்து உரிந்து எடுக்கின்ற ஆடைகள் கோடி கோடியாய் வந்து
கொண்டேயிருக்கின்றன. உரிந்தவன் ஓய்ந்தே போனான். அவையோர்
முன் கரம்குவித்து கண்ணீர் மல்கி தொழுது வேண்டினாள். குளிர்ந்த
துளசி மாலைகளை மார்பில் அணிந்த பெருமான் அரங்க நாதன்
அருளே!

தமிழுக்கென்றோர் தொனி! உலகின் எந்த மொழிக்கும் இல்லாத
ஒன்று. “யாமறிந்த மொழிகளிலே தமிழ்மொழி போல் இனிதான
தொன்றில்லை” என்றுரைத்த பாரதி சுந்தரத் தெலுங்கினில்
பாட்டிசைத்து...” என்றும் பாடியிருக்கின்றார். கீதம் என்றால் தெலுங்கு
கீர்த்தனைகள்தான். தமிழ் ஒலிக்கும் தொனிக்கே உணர்வு உண்டு வேறு
எந்த மொழிகளிலும் காணவே இயலாது. தமிழறிந்த ஒருவனுக்கு
மனதில் நவரசம் சொட்டும். உயிர்; உன்னத கடவுளின் பதம் சேர்க்கும்.

ஒரு ஜீவாத்மா, மரணிக்கின்ற வகையான உலகில் 84 லட்சம்
வகையிலான பல்வேறு உடல்களில் பயணிக்க வேண்டிய அவசியம்
என்ன! நம்மால் மதிக்கப்பட வேண்டிய உயிர்கள் சிதைக்கப்படும்
அவலத்தை ஏன் செய்கின்றோம்? அன்பு காட்ட எத்தனை வழிகள்;
சமயங்கள், ஆசிரியர்கள், பக்தர்கள், ஆளும் மன்னர்கள், வேத

இலக்கியங்கள். இவ்வளவு இருந்தும் மனிதவாழ்வின் மீது நம்பிக்கையின்றி சாகின்றோம்.

உடலெடுத்த உயிருக்கு உணவு வேண்டும். சரி! இரைஏற்பதும், செரிப்பதும், கழிப்பதும் ஆன முன்று செயலுக்கும் உறுப்புக்கள் தயாரான பின்தான் பற்கள் முளைக்கின்றன.

“உனது நீதி உனக்கு முன்பாகச் செல்லும்.” நிஜம்தான் எனக்கான நீதி என் முன்னே போய்க் கொண்டிருக்கிறது. அதனைத் தொடர்ந்துதான் நான் போகின்றேன். அறியாமல் நான் பாதை மாற்றிக் கொண்டால் முன்னே செல்லும் என் நீதி என்னைக் காணாமல் கைவிடுவதில்லை. என் மாறிய பாதையிலும் எனது நீதி என் முன்னே செல்லும். அது எனக்கு தண்டனை தர, திருத்த, வாழவைக்க எல்லாவற்றுக்குமான நிகழ்வுகளை ஏற்பாடு செய்து அவைகளைக் கடந்தும் ஏற்றும் தான் வாழ வேண்டும். அப்படித்தான் எனது நீதி என்னைக் காக்கும். இதுவே கடவுளின் கருணை. ஒரு ஜீவன் நாத்திகனாக, பொய்யனாக மனிதாபிமானம் உள்ளவனாக இப்படி தன்னைக் கற்பனை செய்துகொள்கின்ற ஜீவன் அவனது சத்தியத்தினால் அவன் அவ்வாறு வழிநடத்தப்படுகின்றான். அதன்படி அவன் இன்பமோ துன்பமோ அவமானமோ, ஏன் என்று கேட்க நாதியற்றவனாக வாழ்வதிலிருந்து மொத்த மனித குலத்தையும் நாசமாக்கும் அயோக்கியத் தலைவனாவது முதற்கொண்டு அவனது சத்யம் (நீதி) அவனுக்கானது. இதன் வன்மை தெரியாதவன் வன்மம் நிறைந்தவன். அவரவர் சத்யம் அவரவர் மனப்போக்கு! தமிழன் மனிதன்; மனிதன் தமிழன்.

தொண்டை நாட்டின் திருப்பதிகளில் “திருவாலங்காடு” தமிழ்நாட்டின் திலகம் போன்றது. அங்கேதான் சிவ பெருமான் களிநடனம் புரிகின்றார். ஐந்து சபைகளில் இந்த ஊர் இரத்தின சபை. அரனின் களி நடனம் காண காரைக்காலம்மை இங்கேயே தங்கிவிட்டார் என புராணம் கூறும் உண்மை. ஆடற்கலையென்றாலே ஆடியவன் “எப்படி ஆடினேன் என்று சொல்” என ஆண்டவனே ஆனாலும் ஆசையாய் கேட்பானாம். இன்றைய நடனம் அற்புதம் என்று தினமும் சொல்கின்றனர் சிவகனங்கள். இன்றைய நடனத்தில் ஒரு புதுமை அது என்ன! என்கின்றான் இறைவன்.

நந்தியின் மத்தளமும், நாரதர் யாழிசையும் ஆக அன்றைய நர்த்தனத்தில் எல்லாமே புதுமை!

சிவனேசச் செல்வர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். எம்பெருமான் சொல்லும் புதுமை என்னவென்று உனக்காவது தெரியுமா என்பதுபோல் பார்வைகள். ஈசனே எடுத்தியம்புகின்றான்.

“திருமயிலையில் இலுப்பந் தோப்புக்குள் ஒரு குடிசை. அங்கே வள்ளுவன் எனும் நெசவாளி! அவன் குறட்பாவாக மனித குலத்திற்கே அறிவுச் சுடரேற்றுபவனாக்கும். அவனிடம் போய் கேளுங்கள்; என்ன இன்றைய நடனத்தில் புதுமையென்று” அப்படியே ஆகட்டும் என்று அரக்கப்பரக்க ஓடிவந்த சிவனடியார்கள் திருமயிலையில் வள்ளுவனைக் கண்டு இவரா இங்கிருந்து நடனம் பார்த்திருப்பார்! இருப்பினும் இறைவன் சொன்னபடி கேட்போம் என்று, “ஐயா, இப்பொழுது திருவாலங்காட்டிலே நடைபெற்ற பிரதோஷ நடனத்தில் நடந்த புதுமை என்னவென்று எங்களுக்கு விளங்கச் செய்ய வேண்டும்”

வள்ளுவப் பெருந்தகை வந்தவர்களை வணக்கமுடன் வரவேற்று,

“நாவால்- இழைநக்கும் ஏழை அறிவேனோ?

குழை நக்கும் பிஞ்சுகன்தன் கூத்து” என்ற குறளாகவே குரல் தருகின்றார். (நாவால் இழை நக்கி நனைத்து இணைப்பது நெசவாளிகள் தொழில் நுட்பம்).

நடந்ததாவது; நடனத்தின் இடையே சிவ பெருமானது காதணியாகிய குழை கழன்று விழுந்தது காலடியிலே! அதை நாவினால் நக்கி எடுத்துப் பிறர் அறியாமல் காதிலே சேரும்படி அணிந்து கொண்டான் இறைவன். இந்நிகழ்வை நேரில் கண்டவர்கள்

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

கண்கள் காண இயலவில்லை. மயிலையிலிருந்த வள்ளுவர் மனக்கண்களால் அப்படியே தரிசித்திருக்கின்றார். மெய்யன்பர்களது தவ வலிமை இறைவனின் திருக்கூத்தை எங்கிருந்தாலும் தரிசிக்கச் செய்கின்றது.

ஓரே குடும்பத்திலும் கூட ஒருவர் உள்ளம் ஒருவருக்கு விளங்குவதேயில்லை என்றால் எத்தகைய அன்பைப் பொழிகின்றோம். இதில் பக்தி வாழ்வுக்காக தங்களது பௌதிக வாழ்வை தியாகம் செய்கின்றோமாம். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், “உனது சொந்த கடமைகளைச் செய் என்கின்றார். அவைகளின் விளைவுகளை உடமையாக்கிக் கொள்ளாதே! செயலைச் செய்யும் அதிகாரி நீயில்லை என்பதோடு, எல்லாவற்றின் அதிகாரமும் உன்னிடம் இல்லை. செயலற்ற நிலையையும் விருப்பம் கொள்ளாதே என்கின்றார்.

இறைவன் மனம் என்கின்ற புலனாக புலனாகாத ஒன்றாய் நம்முடன் பேசிக் கொண்டேதானிருக்கின்றார். ஆசையாலும், பயத்தினாலும் நாம் ஓடிக் கொண்டே இருக்கின்றோம். ஒரு மோட்டார் வண்டி சக்கரங்களைச் சுற்றச் செய்கின்ற இயந்திரத்தையும் சுமந்து கொண்டே ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது. உடல் கொண்ட ஆன்மா ஐம்புலன்களின் தலைமைப் புலனாகிய மனம் என்கின்ற எந்திரத்தால் கண்களுக்குப் புலப் படாத கட்டமைப்பில் ஓடிக் கொண்டிருக்கின்றது. இந்த அமைப்பில் இயற்கை எந்தத் தவறும் செய்வதில்லை. ஏழை, செல்வந்தன், உயர்குடி, தாழ்ந்தகுடி, அறிவாளி, மூடன் இவ்வாறான வேறுபாடுகள் இயற்கை வழங்கியதில்லை. இயந்திரமாகிய புலனின் ஆசை, பயம் இருக்கும் மனோ வேகச் சுழற்சி, ஏன் செல்வம் சேர்க்கின்றோம் என்பது தெரியாமலே மூடத் தனமாய் சொத்து குவிப்பு ஒரு வகையென்றால், “ஐயோ அநியாயமாய் சொத்து சேர்க்கின்றார்களே” என்று வாயிலும் வயிற்றிலும் அடித்துக் கொண்டு தனது ஏழ்மையைக் கொண்டாடும் இன்னொருவரை மூடன். பீடை என்கின்ற ஆசை பயம் பீடிக்காதவரை கடவுளின் அருகில் இருக்கலாம். கடவுள் எவரையும் ஏழையாகவே சொல்வந்தராகவே உருவாக்கவில்லை. நம் முன்னோர்களான நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் நமக்கு அப்படியான கடவுளைக் காட்டித்தரவில்லை. ஈனப்பிறவியாய் இங்கேயே வாழ வழிவகையும் செய்தார்களில்லை. தன்னிலையிழந்து, ஒரு வகை வாழ்வைக் கண்டுபிடித்து கற்பனையில் கௌரவம் பார்த்து கழுதைபோல் உழைத்துப்பிழைக்க என்ன தலையெழுத்தா? இதை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கும் எனக்கும், கடவுளுக்கும் இடையிலான ஒரு பந்தம் வலிமையானது. கண்களால் காண முடியாதது. முப்பரிமாணத்தில் தோன்றும் இந்த பந்தம் முழுமுதற் கடவுளிடம் கொண்டு சேர்க்க உதவும். இந்த தற்காலிக உடல் வாழ்வின் பயம், ஆசை என்கின்ற பீடைகள் நம்மைப் பீடிக்க அனுமதிக்காத நம் துணிவுக்குத் துணையாக “தத்தாத்ரேயர்” வருகின்றார்.

கடவுள் பற்றிய தெளிவான முடிவுக்கு வர இயலாத அத்திரி மகரிஷி; இந்த புவனம் முழுமைக்கும் உயிர்க்குலம் அனைத்திற்குமான இறைவன் என் முன்பு தோன்ற வேண்டும். அவர் படைப்புக்கும், வாழ்வுக்கும், முடிவிற்கும் உரிய அதிகாரப்பூர்வமான

இறைவனாக; என்னை அவரது உரிமையுள்ள ஜீவனாக ஏற்று வர வேண்டும்” என்று வைராக் கியமான தூய பக்தியில் தவமியற்றினார். கடவுள்களும் வந்தனர். படைப்புக் கடவுளின் அம்சமாக, காக்கும் கடவுளாக, ருத்திரனாக மூவரும் வந்திருந்தனர். மகரிஷி திணறித்தான் போய்விட்டார். “நான் யாரை அழைத்தேன்? மும்மூர்த்திகளாய் வந்திருக்கும் தங்களிடம் நான் என் விருப்பத்தை எவ்வாறு கேட்பது” என்றார். “உமது கள்ளமில்லா பக்திக்கு நாங்கள் காட்சி தந்தோம். வேண்டுவன கேட்பீராக” என்றனர். “நான் உங்கள் அம்சத்தில் உத்தம புத்திரனை வேண்டிக் கொள்ளத்தான் அழைத்தேன். மூவராக வந்திருப்பதால் திகைத்தேன்” என்றார்.

“மகரிஷியே! தத்தாக எங்களையே பெற்றுக் கொள்வீராக” என்றனர். அவ்வாறே பிரம்மனின் அம்சமாக சந்திரனும், விஷ்ணுவின் அம்சமாக தத்தரும். சிவபெருமானின் அம்சமாக தூர்வாசரும் தோன்றினார்கள். நான்கு வேதங்களும் அவர்களை ஒன்று சேர்த்தன. அத்திரி அனகுயா தம்பதிகளின் புத்திரனாகத் தோன்றிய ஜகதீசன் வேதங்களை மதித்து வாழ்பவர்களின் காவலராக விளங்குகின்றார். ஒவ்வொரு யுகத்திலும் வேத இலக்கியங்களின் முடிவு ஒரே இலக்கு; இறைவனின் வாஸஸ்தலமான மரணமற்ற வாழ்வினை வழங்கும் உலகிற்குள் ஜீவனைக் கொண்டு செல்வது மட்டுமே! அதற்கான பயிற்சியும் பலமும் வழங்கும் விதமாக ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் ஒவ்வொரு யுகத்தில் எளிமையான வழிகளைக் காட்டியருள்கின்றார். ஸ்ரீராமனாக, ஸ்ரீகிருஷ்ணராக, ஸ்ரீசைதன்ய மஹாபிரபுவாக அவதரித்த முழு முதற்கடவுள் கலியுகத்தில் ஷட் புஜாங்கராக காட்சி தந்து ஜீவர்களைக் கடைத்தேற்றும் வகையில் எளிய மார்க்கமாக ஹரே கிருஷ்ண மஹா மந்திரம் வழங்கியிருக்கின்றார்.

எனது ஆன்மிக குருவும் அவரது சகாக்களும் என்னால் அடையாளம் காட்டிக்கொள்ளும் தகுதி என்னிடம் இல்லை. அவர்களிடம் இருக்கும் பணிவும் வாஞ்சையும் என்னிடம் துளி கூட இல்லைதான். காவி கட்டியவனைக் கண்டால் குரைக்கும் நாய் போன்று நாத்திக மூடர்களைக் கண்டால் குரைக்கின்றேன். யார் வீட்டு நாயென்று காட்டிக் கொள்ள கொஞ்சம் வெட்கம்.

இப்படித்தான் நமது குறையுள்ள புலன்களால் அறியப்படும் ஆசைகளும் பயங்களும் நம்மைச் சிதைக்காமல் காப்பாற்ற நாம் இன்றைய நிலையில் எந்த நிலையாக இருந்தாலும் நாமத்தையே சரணடைவோம்.

என்றென்றும் நன்றியுடன்,
ஆசிரியர்.

சகல நன்மைகளையும் அளிக்கும் இந்த யுகத்திற்கான மனிதக்கடமைகளை நிறைவேற்றும் வேள்வி

ஹரே கிருஷ்ண ஹரே கிருஷ்ண கிருஷ்ண கிருஷ்ண ஹரே ஹரே
ஹரே ராம ஹரே ராம ராம ராம ஹரே ஹரே.

இந்த இதழில்.....

நினைப்பதும் நிகழ்வதும்

நினைப்பது “சத்யமே” என்றால் நிகழ்வது பயனளிக்கும்
பாரதத்தின் மாண்பினை பண்புள்ளவர்களிடமிருந்து
செவிமடுக்க வேண்டும்.

வையந்தகளியாய்.....2

முதலாழ்வார்கள் வழங்கிய பக்தியினை
தன்வாழ்வாக வாழ்ந்தவர்களால் நம் ஆயுள்
வளர்ந்த கதை!

இரண்டில் ஒன்று

இங்கே நம் வாழ்வு முன்னோர்கள்
வழங்கியதா, நம் முன்வினைகள் வழங்கியதா!
இரண்டில் ஒன்று நமக்கானதுதான்.

தேவிதாமம்

தாமம் என்றால் வசிப்பிடம்.
உயிர் கண்வளரும் கருவறை போன்ற
வசிப்பிடம்.

ரூபனின் டைரி.

உன்னிலிருந்து நானாக....

எனக்கென்ன! தொடர்ச்சி.....
எல்லாமுமான (இறைவனிடமிருந்து)
உங்களிடமிருந்து நான் நானாக வந்தது தெரிந்ததால்
எனக்கென்ன குறை!

மனசாம்ராஜ்யத்தின் மகுடபதி

இராமாயணத்தில் அன்னைமார்களின் பாங்கு.

ஸுரஸாகரம்

அகக்கண்ணில் பக்தி வளர்த்த மகான்.

ஹரேகிருஷ்ணா.....

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

வரைகலை: Dr. P. கோகிலா M.D(s).

அச்சுக்கலை: B.விவேகானந்தம்,
ஜே.வி. ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ்,
795, மலையடிப்பட்டி,
இராஜபாளையம்.

வாசகர் கடிதம் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி:

மா. மதிவாணன்,
தபால் பெட்டி எண்:25,
141, நேதாஜி ரோடு,
ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர், விருதுநகர் மாவட்டம்,
தமிழ்நாடு, இந்தியா.

வெளியீடு: SMART,
Sri Mahavana Rural Trust,
Rajapalayam.

ஆசிரியர்: மா. மஹாவனதாஸ்.

தொடர்புக்கு: 94860 13732.

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

நினைத்ததும் நிகழ்வதும்

ப்ரஸாந்த மநஸம் ஹ்யேநம் யோகிநம் ஸுகமுத்தமம்
உபைதி ஸாந்த ரஜஸம் ப்ரஹ்ம பூத மகல்மஷம் - 6:27.

மனம் அமைதி பெற்றவனும், ரஜோ குணம் நீங்கப் பெற்றவனும், பிரம்மமாக ஆனவனும், கல்மஷம் நீங்கியவனும் ஆன இந்த யோகியை உயர்ந்த சுகமானது வந்தடைகின்றது.

நமது பாரதத்தின் வடிவம் மஹாபாரதம் என்கின்ற நூல் வடிவத்தில் இருக்கின்றது. அந்நூலினை கபடமின்றி வாசித்தால் பாரதத் தாயின் எழில் விளங்கும். தன் தாயினைத் தெரிந்து கொள்ளாத பிள்ளை தறுதலை. அம்மாவைத் தெரிந்து கொள்ள அம்மாவிடம் தான் கேட்க வேண்டும். அடுத்தவர்களின் அபிப்பிராயத்தில் அம்மாவைப் பார்ப்பவன் அந்தகன் (குருடன்). பாரதம் எல்லா நாடுகளுக்குமே தாயாகவே விளங்கி வந்திருக்கின்றது. உலக நாடுகளின் வரலாறு கிறிஸ்து என்கிறவர் பிறந்ததற்குபின் அதாவது இன்றுவரை இரண்டாயிரத்து இருபத்து ஒன்றாவது ஆண்டில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். இதுவல்ல நமது பாரதத் தாயின் வடிவம்.

அன்பும், கருணையும், வீரமும், தீரமும், பெருமையும், அமைதியும் இவ்வாறான அழகு நிறைந்தவள் பாரதத்தாய். இவள் பிள்ளைகள் நாம். அவள் அழகில் நாம் ஒருசில துளிகளாவது தக்க வைத்துக் கொண்டிருப்போமானால் பாக்யசாலி ஆவோம்.

மரணத்தை நோக்கி நகர்கின்ற வாழ்வைக் கொண்ட கர்மபூமி இந்த உலகம். கடவுளின் அன்பினாலும் இரக்கத்தினாலும் மீண்டும் மீண்டும் வாழ வாய்ப்பளிக்கப் படுகின்றோம். எல்லா வாழ்நிலைகளும் பிறப்பினால் சாத்தியமாக்கப் படுகின்றன. இவ்வாறு நாம் வருகின்றதில் வாழ்வை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். இங்கே ஒவ்வொரு அடியிலும் ஆபத்துக்கள் நிறைந்து இருப்பதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கீதையில்....

இந்த மரணஉலகம் வாழத் தகுந்ததல்ல துயரங்களின் இருப்பிடம் என்று நம்மை எச்சரிக்கின்றார். இருப்பினும் இவ்வுலகில் துணையாக கூடவே வந்து இருந்து உன்னத வாழ்வின் மகிழ்ச்சியினை அடைவதற்காக வழியும் காட்டுகின்றார். இறைவனால் நிகழ்கின்ற அற்புதங்கள்! அவைகளை விளங்கச் செய்யும் அடியார்கள்; கடினமான வாழ்விலிருந்து எளிதாக விடுதலை பெறச் செய்யும் இந்த ஏற்பாடு ஏற்புடையது.

காமகுரோதங்களால் பீடிக்கப்பட்டு மரணதேவனால் துரத்தியடிக்கக் கண்டு ஓடிக் கொண்டிருக்கும் வாழ்வில் எதிர்பாராத ஆபத்துக்கள் வருவது விபத்து. பாதுகாப்பான கிருஷ்ண உணர்வு வாழ்வு அமைந்து அதை விட்டு விலகி எல்லோரும் போராடி வாழ்கின்றனர் நான் மட்டும் எப்படி அமைதியாய் வாழ்வது என்று வீழ்வது துரதிர்ஷ்டம்.

நமது பாரதத்தில் மனிதப் பிறவி கிடைத்ததை விட பேரதிர்ஷ்டம் வேறென்ன வேண்டும்! “துன்பங்கள் என்னைத் தொடரட்டும்.” இவ்வாறாக ஒரு பெண்மணி கடவுளிடம் வேண்டிக் கொள்ள என்ன துணிச்சல் வேண்டும்! பகவானிடம் சரணாகதியடையச் செய்யும் ஆற்றல் இந்த பௌதிக வாழ்வுக்குத்தான் இருக்கிறது. இராஜகுமாரியாக பிறந்து ஒரு சக்ரவர்த்தியின் பட்டத்து மஹாராணியாக வாழ்க்கைப்பட்டு வஞ்சக உறவினர்களால் வஞ்சிக்கப்பட்டவள். எமராஜனின் அருளில் ஒருமகன், வாயுபுத்திரனாக ஒருமகன், இந்திரனின் தெய்வாம்ஸத்தில் ஒருபிள்ளை. அஸ்வினி குமாரர்களின் அருளால் இரு மகன்கள் ஐந்துபேரும்

அரசாளத் தகுந்த பராக் கிரமம் உள் ளவர்கள் . பாண்டவர்களாக அறியப்பட்டவர்கள். பாண்டு மன்னர் மகன்கள். தங்களது பங்காளிகளான பெரியப்பா திருதிராஷ்டிரர் பிள்ளைகளான கௌரவர்களுடன் விட்டுக் கொடுத்து வாழத்தான் விரும்பினார்கள். கடவுள் வஞ்சகர்களின் ஆதரவில் நல்லவர்கள் வாழ அனுமதிப்பதில்லை. நம் ஒவ்வொருவரும் தன் உடல் பேணிப்பாதுகாக்க, மனைவி பிள்ளைகள் உற்றார் நண்பர்கள் உறவினர்கள் என்று எல்லோருக்குமாக மதிப்பு மிக்க மனிதவாழ்வை கீழ்தரமான எந்த வழியிலும் காப்பாற்றிக் கொள்ள இறைவழிபாட்டை நடத்துவதை இறைவன் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. அதன் விளைவு..... நாத்திக நயவஞ்சகர்களால் ஆளப் படுகின்றோம்.

பாண்டவர்களின் தாயான குந்தி மகாராணி கடவுள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரிடம் துன்பங்கள் எல்லாம் எனக்கு மீண்டும் மீண்டும் தொடர்ந்து வரட்டும் அப்பொழுதுதான் நான் உங்களது சரணத்தில் பாதுகாப்பினை உணரமுடியும் என்று வேண்டிக் கொள்கின்றாள். தாயுடனும் மனைவியுடனும் பாண்டவர்களுக்கு விஷம் உணவில் கொடுக்கப்பட்டும், உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் இரவோடிருவாக மாளிகைக்குத் தீ வைக்கப்பட்டும், ஒளிந்து உயிர்வாழத் தண்டிக்கப்பட்டும் தொடர்ந்த துன்பங்களிலிருந்து பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரால் காப்பாற்றப்பட்டார்கள். கடைசியாக குருஷேத்திர யுத்தத்திலும் சுபத்ரா அர்ஜுனனின் பிள்ளை அபிமன்யுவும் வஞ்சகமாகக் கொல்லப்பட்டான். அபிமன்யுவின் குழந்தை; மனைவி உத்தரையின் கர்ப்பத்தில் இருக்கும் சிசுவும் கொல்லப்பட வேண்டும் என்று கௌரவர்கள் பக்கம் இருந்த அஸ்வத்தாமன் பிரம்மாஸ்திரம் போன்ற பயங்கரமான ஆயுதத்தினைப் பிரயோகித்தான். அப்பொழுதும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே கர்ப்பத்திலிருந்த குழந்தையை காப்பாற்றியருளினார். இந்த அஸ்வத்தாமன் திரௌபதியின் ஐந்து புதல்வர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் சிறுவர்கள் என்றும் பாராமல்

கொன்றவன். அவனைக் கைது செய்த அர்ஜுனனிடம் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரே அவனைக் கொன்றுவிடச் சொன்னார். ஆயினும் அர்ஜுனன் அந்தக் கொலைகாரனை பிள்ளைகளை பறிகொடுத்த தாயிடம் ஒப்படைப்பது நல்லது என்று திரௌபதி முன்பு இழுத்துவந்து நிறுத்தினான். திரௌபதி அஸ்வத்தாமனைக் கொன்றால் என்னைப் போலவே பிள்ளையை இழந்து அவள்தாயும் வேதனைப்பட வேண்டாம் என்று விட்டு விடச் சொன்னாள். அதன் பின்தான் அஸ்வத்தாமன் திரௌபதியின் பேரனை கர்ப்பத்தில் கொல்லத் துணிந்தான். பின்னர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரால் கொல்லப்பட்டான். கொடியவர்களைக் களையும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இன்றும் இருக்கின்றார். நாம் நம் பிள்ளைகளை கருவிலேயே கொல்கின்ற கொடியவர்களாக இருப்பதால் நமது துயரங்கள் தொடர்கின்றன. வேற்று மத நம்பிக்கையில் இருப்பவன் கூட கருத்தடை செய்து கொள்வதில்லை. கருக்கலைப்பும் செய்வதில்லை. அவர்கள் வீட்டில் பிள்ளைகள் சகோதர சகோதரிகள் என்று வளர்கின்றனர். எல்லோரையும் கடவுள் காப்பாற்றுவார் என்று நம்பிக்கையுடன் ஆக்கப் பூர்வமான தொழில் வியாபாரம் என்று உழைக்கின்றனர் பிழைக்கின்றனர். ஆனால் இந்தியனா, தமிழனா அரச ஊழியம் வேண்டும். குறைந்த வேலை, அதிக ஊதியம், வறட்டு அதிகாரம் இவைகளைப் பெற எவனுக்கும் லஞ்சம், எவனுடனும் கூட்டு வைத்திருந்து வாழ்கின்றதில் கடவுளாவது, பூதமாவது?! இப்படி அன்றாடப் பாடு இருக்க ஆண்டவனை ஏற்பதும் இகழ்வதும் அறிவில்லாத அவலம். நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் வகுத்துத் தந்த வாழ்வின் மகத்துவம் அறியா மனிதன் வாழ்வது பூமிக்குப் பாரம்.

நமக்குக் கிடைத்த குரு பரம்பரையின் மகத்துவம் அறிய இந்த சம்பவத்தை நினைவூட்டுகின்றேன்.

நமது குரு மஹராஜ் ஸ்ரீல பக்தி பிரமோதய பூரி கோஸ்வாமி தாகூர் அவர்கள் தன்னுடைய குருதேவரின் முதல் அறிமுகத்தை வர்ணித்து இருக்கின்றார்.

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

அவர் பக்தி ஸித்தாந்த ஸரஸ்வதி தாகூர் அவர்கள்தான்.

உலகெங்கும் 64 கௌடிய மடங்களை ஸ்தாபித்தவர் பக்தி வேதாந்த ஸ்வாமி மஹராஜ். அவர்களை மேல்நாடுகளுக்கு அனுப்பி ஸ்ரீ கிருஷ்ண பக்தி வழங்கச் செய்தவர். இன்று உலகெங்கும் “அகில உலக கிருஷ்ண பக்தி இயக்கம்” இயங்குகின்றது. நாம் பிறந்ததன் பயன்பெற பாடசாலையாக நம்மைப் பாதுகாக்கின்றது.

சிம்மகுரு என்று போற்றப்பட்ட பக்தி ஸித்தாந்த ஸரஸ்வதி மஹராஜ் அவர்கள் அவருடைய குருதேவரின் பூத உடலை தொடும் அருகதை பாலுறவிற்கு தன் தேகத்தை பயன்படுத்தாத ஒருவர்தான் தீண்டவேண்டும் என்று கட்டளை பிறப்பித்திருக்கின்றார். எவரும் முன்வரவில்லை. போலீஸ்காரர்கள் கொஞ்சமேனும் விதிமுறையைத் தளர்த்திக் கொள்ளுங்களேன் என்று வேண்டிக் கொண்டனர். யாராவது பொய்யாக தான் பெண்ணுறவு கொள்ளவில்லை என்று கூறி முன்வந்தால் என்ன செய்வீர்கள் என்று கேட்டனர். அப்பொய்க்கான விளைவு மிக மோசமானதாக இருக்கும் என்றார் சிம்மகுரு. வார்க்கணக்காக தேகம் அடக்கம் செய்யப்படாமல் இருந்ததாலும், மற்ற அரசு அதிகாரிகளும் காவலர்களும் சிரமத்திற்காளானதாலும் மூன்று நாட்களாவது புலனுகர்வற்ற தாய்மை உள்ளவர்கள் வந்து கைகொடுக்கட்டும் என்று விதி தளர்த்தியிருக்கின்றார்.

நம்மால் மட்டும் பாரதத்தின் மாண்பினை மறுபடியும் நிலை நிறுத்த முடியுமா? என்று பலகீனமான சிந்தனை வேண்டாம். நமது ஆற்றல்களை; அறிவிழந்த, தண்டிக்கப்பட்ட நாத்திக மனிதனின் அவலமான நடத்தை கண்டு விமர்சனம் செய்யவோ, அல்லது அப்படிப்பட்ட பாவிகள் தான் பதவியும் பணமும் வைத்துக்கொண்டு சுகமாக வாழ்கின்றனர் நம்மால் என்ன செய்ய முடியும் என்றோ! யோசிப்பதற்குச் செல்வழிக்க தேவையில்லை. நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நமது முன்னோர்கள் இருக்கின்றார்கள். அவர்களைப் போல் நம்மால் விரதமோ, வேள்வியோ நடத்த

முடியாமற்போனாலும் ஹரிநாம மந்திரம் இருக்கின்றது. நமக்கும் நமது கடவுளுக்கும் உள்ள உறவினைப் பலப்படுத்த வேண்டியதே நம் தலையாய கடமை. ஆனால் நாம் முக்குணங்களால் சிறைப் பிடிக்கப் பட்டிருக்கின்றோம். இவைகள் நம் உண்மை நிலையை மாற்றி உயிர் உடலில் தங்கியிருப்பதற்கும் விட்டுச் செல்வதற்குமான பயத்தை தரும் கலியுகத்தைப் பொருத்தவரை எக்குடிப் பிறப்பாயினும் உயிர் வாழ்வின் பயம் நிம்மதி இழக்கச் செய்யும். பகவான் நாமத்தினால் நான் எப்படி வாழ்வேன்? என்கிற பயம் பக்தியின் பாதைக்கு வந்தபின்னும் ஒருவனுக்கு வருகின்றது என்றால் அவன் குருதுரோகி. உலகியல் வாழ்விற்கு போராடப் போனவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனே கதியென்று வாழ்பவனைக் கண்டு அவனது வைராக்கியத்தைக் குலைத்தானென்றாலவன் அயோக்கியன். இவர்களுக்கெல்லாம் சத் சங்கத்தில் இடமில்லை.

உலகெங்கும் நாடு, இனம், மொழி எல்லாம் ஹரே கிருஷ்ண மஹா மந்திரம் ஆள்கின்றது.

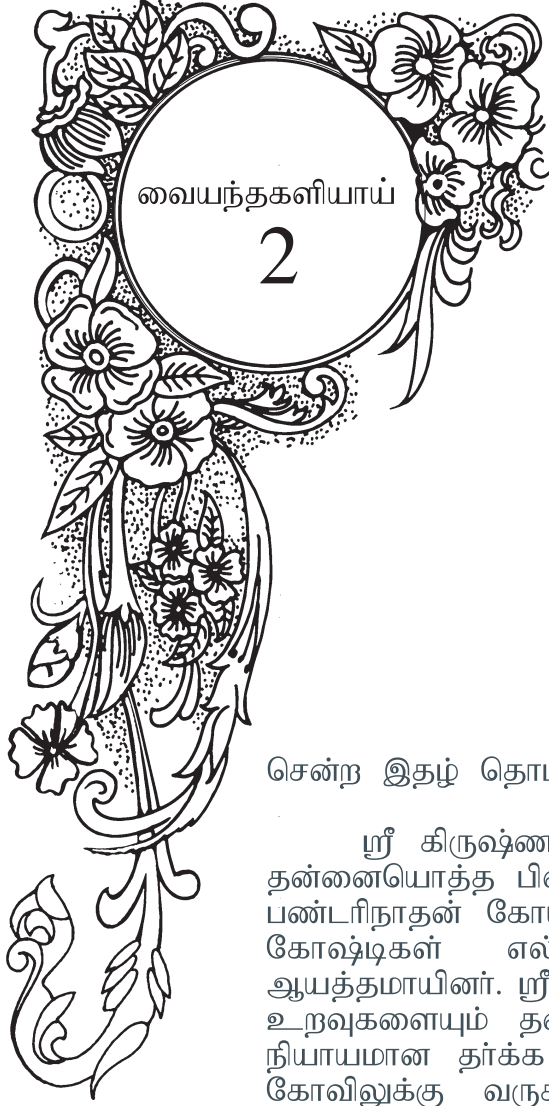
ப்ரஸாந்த மநஸம் ஹ்யேநம் யோகிநம் ஸுகமுத்தமம்
உபைதி ஸாந்த ரஜஸம் ப்ரஹ்ம பூதமகல்மஷம்.

மனம் அமைதி பெற்றவனும்,
ரஜோகுணம் நீங்கப் பெற்றவனும்,
பிரம்மமாக ஆனவனும் கல்மஷம்
நீங்கியவனுமான இந்த யோகியை
உயர்ந்த சுகம் வந்தடைகின்றது.

பாவ வாழ்வின் பாதிப்பிலிருந்து விடுபட பகவானே பக்தனாக வந்து வாழ்ந்து காட்டியிருக்கின்றார். உலகின் மற்ற நாட்டினர்கள் கூட ஏற்றுக் கொண்டு பாரதத்தின் மாண்பினை போற்றி ஏற்றுக் கொண்டுள்ளனர். நம் தாய் மண்ணுக்கு நாமும் நன்றி சொல்லி ஹரே கிருஷ்ண மஹாமந்திரம் ஜெபிப்போம்.

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி....

ஸ்ரீ கிருஷ்ணருடனான ஜன்ம பந்தம். சிறுமி ஸ்ரீ ஜனாபாய் தன்னையொத்த பிள்ளைகளுடன் விளையாட்டும் வேடிக்கையுமாய் பண்டரிநாதன் கோயிலில் ஆடவில்லை. விழா முடிந்து பஜனைக் கோஷ்டிகள் எல்லாம் அவரவர் ஊர்களுக்குச் செல்ல ஆயத்தமாயினர். ஸ்ரீ ஜனாபாய் மட்டும் தன் பெற்றோர்களையும் ஊர் உறவுகளையும் தனது பாண்டூரங்கனைச் சாட்சியாகக் கொண்டு நியாயமான தர்க்க பேச்சினால் அனுப்பிவிடுகின்றாள். நாமதேவர் கோவிலுக்கு வருகின்றார். அவளை தன்வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்பி கேட்கின்றார்.

நடந்தது ஏதும் அறியாத அவர், அவளை நோக்கி “அம்மா! நீ யார்? ஏன் தனியே நிற்கிறாய்?” என்றார்.

நாமதேவரைக் கண்டவுடனே அவளது உடல் ஆனந்த மிகுதியால் பூரித்தது. பண்டரிநாதனையே அருகில் காண்பதுபோலவே தோன்றியது. அவரது திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினாள். மிகவும் பணிவுடன் அவரிடம் “ஸ்வாமி! அடியாள் பெயர் ஜனாபாய் ஊர் என்றால் பண்டரிபுரம்தான். இந்த ஆலயமேதான் என் வீடு. தாயும் தந்தையும் பண்டரிநாதனையாகும். அதனால் நான் இந்த ஆலயத்திலேயே தான் வாழ விரும்பித் தங்கிவிட்டேன் என்றாள்.

நாமதேவருக்கு அவள் மனநிலை விளங்கியது. இந்தச் சின்னஞ்சிறு வயதில் இப்படி ஒரு மனநிலையா ‘இறைவன் மனம் வைத்தால் எதுவும் நடக்கும்’ என்று மனதில் நினைத்துக் கொண்டே, “அம்மா உன் விருப்பப்படியே பண்டரிநாதனின் பார்வையில் இருக்கலாம். ஆலயத்தில் தனியே தங்குவது இயலாத காரியம். என் வீட்டிற்கு வந்து இருந்து கொள். உன் விருப்பம்போல் பாண்டூரங்கனிடம் வந்து வழிபாடு செய்யலாம்! என்னையும் உனது தந்தைபோல் ஏற்றுக் கொள்” என்று சொல்லி செல்லச் சிறுமி ஸ்ரீ ஜனாபாயை தம் இல்லத்திற்கு அழைத்துச் சென்றார். இதைத் தான் பாண்டூரங்கனும்

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

இரகுமாயியும் விரும்பினர். அவ்வாறே நிகழ்ந்தது.

ஸ்ரீ ஜனாபாய் நாமதேவர் கண்காணிப்பில் வாழ்வது தனது பக்தித் தொண்டு வாழ்வுக்கு ஏற்புடையது என்கின்ற பாதுகாப்பான உணர்வில் அவரது வீடு சென்றாள்.

நாமதேவரது அன்னை குணாயி, 'பண்டரிநாதனிடம் பிரேமை கொண்ட சிறுமியை நம் இல்லத்திற்கு அழைத்து வரத்தான் நாமதேவர் ஆலயத்திற்கு சென்று வந்தது ஏற்கனவே தெரிந்த விதத்தில் வரவேற்றாள். எல்லாம் இரகுமாயி செய்த வேலை என்று நாமதேவர் அறிந்து கொண்டார்.

“இவள் யாரென்று தெரியுமா! இவள் தான் குப்ஜை. கண்ணன் மதுரா நகரின் பிரவேசித்ததும் சந்தனம் மற்றும் பரிமள தைலங்களை கண்ணனுக்குப் பூசி மகிழ்ந்தவள். கண்ணனால் கூன் நிமிர்த்தப்பட்டவள். அந்த முற்பிறவி புண்ணியத்தாலேயே தான் இப்பிறவியில் பக்தித் தொண்டு எனும் வாழ்வுக்குப் பிறந்தவளானாள்.”

குணாயி அவளைத் தன் மகள் போல் நடத்தலானாள். வீட்டில் எல்லா வேலைகளையும் ஸ்ரீ ஜனாபாய் சுறுசுறுப்பாகவும் நேர்த்தியாகவும் செய்து விடுவாள். நாமதேவர் பஜனை செய்யும் பொழுதெல்லாம் அவருடன் சேர்ந்து பஜனை செய்வாள். அவள் கோவிலுக்குச் செல்ல விரும்பும் பொழுதெல்லாம் நாமதேவர் அழைத்துச் செல்வார். பண்டரிநாதன் முன்பு இனிய சொற் கோர்வைகளுடன் பாடுவாள். ஆலயத்தில் எல்லோருக்கும் சுகமான பொழுதுகளாய் இருக்கும். காலம்தான் கடமையைத் தவறவிடாதே.... சிறுமியாயிருந்த ஸ்ரீ ஜனாபாய் மங்கைப் பருவம் அடைந்தாள். குணாயின் அன்பில் மாற்றம் தெரிந்தது. இது நாமதேவருக்கு விளங்கியது. அவர் உன்னத பக்தர். அதனால் அம்மாவை பகவான் பார்த்துக் கொள்வார் என்று இருந்துவிட்டார். ஸ்ரீ ஜனாபாய்க்கு வருத்தம் மேலிட்டது. வீட்டு வேலைகளில் இன்னும் கொஞ்சம் சிரத்தை எடுத்துக்கொண்டு குணாயி அம்மாவிடம் அன்பைப் பெறலாம் என்று நினைத்தாள்.

ஸ்ரீ ஜனாபாய் அதிகம் கோவிலுக்குச் செல்லவில்லை. வீட்டிலேயே வேலைகளில் ஈடுபட்டிருந்தாலும் சிந்தை நிறைந்து விட்டலனையே பாடிக்கொண்டிருப்பாள்.

உன்னைச் சிந்தை செய்து உன் நெடுமா மொழியிசை பாடியாடி*என் முன்னைத் தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் யான்* உன்னைச் சிந்தையினால் இகழ்ந்த இரணியன் கல் மார்வம் கீண்ட*என் முன்னைக் கோளரியே முடியாததென் எனக்கே!

“என்னால் முடியாதது என்று எதுவுமேயில்லை!”

என்னால் முடியுமா? என்று கேட்பவர்களைப் பார்த்திருக்கின்றார் நாமதேவர். அதனால், மீண்டும் ஸ்ரீ ஜனாபாயிடம் கேட்கின்றார் புன்னகையுடன், “எங்கே இன்னொரு முறை சொல்”

ஸ்ரீ ஜனாபாய் வியப்புடன் அவரைப் பார்த்து, மென்மையான குரலில், “என்னால் முடியாததென்று ஒன்றுமே இல்லை”

ஆழ்வார்கள் காலம்தான் அவர்கள் வாழ்ந்த காலமும். இடம் வேறு மொழி வேறு ஆனால் ஆழ்வார் பாடிய “உன் நெடுமா மொழியிசை பாடியாடி* என் முன்னைத் தீவினைகள் முழுவேரரிந்தனன் யான்* இந்த வைராக்யம் பக்தர்களுக்கே உரித்தானது.

‘குப்ஜை’ யாக இருந்த பொழுதில் தீயவனான கம்சனுக்கு நல்ல, குளிர்ந்த, மணமுள்ள சந்தனம் அரைத்து; அந்த மலையச்சந்தனக் குழம்பை கொடுத்த தீவினை. அதுதான்; கட்டளைக்கு பயந்து, வயிறு வளர்க்கப் பணிந்து, அல்பப் புலனுக்வை அணிந்துதான் தீவினை வளர்த்து; இறைவனை எதிர்த்து; இவ்வாறாகப் பல சந்தர்ப்பங்களை எல்லாம் ஜீவர்கள் மறதியினாலும், பாடுகளாலும் பயந்து பயந்து சேர்த்துக் கொண்ட தீவினைகள் எல்லாம் வேரரிந்து வெற்றி பெற்ற எனக்கு மற்ற எந்தப் பொல்லா வினையும் என் முன் நில்லாதே!” இவ்விதமான உணர்வு

மட்டும் பகவான் ஹரி சரணம் பற்றிக் கொண்ட யாவருக்கும் கிடைக்கும்.

“ஸ்ரீ ஜனாபாய் தன்னால் இயலாத காரியம் எதுவுமே இல்லையென்று சொல்லும் அளவுக்கு பகவான் அவளிடம் கொண்ட கருணைதான் அவளை அப்படிச் சொல்லச் செய்திருக்கின்றது” என நாமதேவர் உணர்ந்திருந்தார்.

என்னதான் பக்தர்கள் பகவானிடம் உரிமை கொண்டாடினாலும் தங்களுடைய உலகியல் வினைகளில்; கடன் சொல்லவோ வேண்டிக் கொள்ளவோ தனது சரணாகதியை பயன்படுத்தவே மாட்டார்கள். அந்த உறுதிநிலையில்தான் எது வந்தாலும் நான் பார்த்துக் கொள்கின்றேன். என்னால் இயலாதது ஒன்றும் இல்லை” என்கின்றனர். ஸ்ரீ ஜனாபாயின் மங்கைப் பருவம் குணாயி அம்மாளிடம் பாசத்தின் மீது பயத்தைச் சுமையாக்கி வைத்துவிட்டது. தன்மீது அக்கறை கொண்ட தாயும் அன்பிலாது விட்டதும் ஒரு காரணம். தூய பக்தி அவ்வளவு சுலபத்தில் கிடைத்து விடுவதில்லை. இன்றும் தனது பிள்ளைகளின் வாழ்வை நாம் சுமையாக வைத்துவிட்டுச் செத்துப் போய் விடுவோமோ என்று பயம். என்னவோ தன்வாழ்வைத் தானே வாழ்ந்த மாதிரி ஒரு பொய் முகமூடி. நாமதேவர் வீட்டை

வைத்திருந்த நிலையில் அந்தம்மாள் அப்படி பயப்படுகின்றதில் உண்மை இருந்தது. வீட்டிலேயே இருக்கும் ஸ்ரீ ஜனாபாயிக்கு பகவான் நிறைய அன்பை வளர்த்து சலிப்பில்லாமல் பார்த்துக் கொண்டான். கல் திருவையில் ஸ்ரீ ஜனாபாய் தானியங்களை மாவாக்கித் தரும் வேலை எப்பொழுதும் இருக்கும் இயந்திரம் போல் வாழ்வதை ஏற்றுக் கொண்டாள். கோதுமை மணிகளை தன் பொற்கரத்தினால் கல்திருவையில் சன்னமாய் போட்டுக் கொண்டேயிருப்பான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன். தன்னையறியாமல் அவனைப் பாடிக் கொண்டே கல்திருவையை சுற்றிக் கொண்டே இருப்பாள் ஸ்ரீ ஜனாபாய். கோதுமை மாவு நிறைந்து கொண்டேயிருக்கும் அவள் பாடுவதை நிறுத்தவே விடமாட்டான் கண்ணன்.

“எங்கே! நான் கல் மழை தடுத்ததையும், (கோவர்தன்) கல்மலை ஆயர்கள் படைத்த பலகாரங்களை உண்டு மகிழ்ந்ததையும் பாடேன்!” என்று கிரிதாரியே அவளைத் தூண்டுவான். கல் திருவையை கை சுற்றினாலும் அவள் அருகில் கண்ணன் உட்கார்ந்திருக்கின்ற ஆனந்தத்தில் பாடுவாள்.

ஒருநாள் நள்ளிரவு!

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

நாமதேவர் உட்பட அனைவரும் வீட்டில் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டு இருக்கும் வேளை வெளியில் காற்றும் மழையுமாய் ஊரே பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

நாமதேவரும் குடும்பமும் அயர்ந்து உறங்கிக் கொண்டிருக்க சூரைக் காற்றுக்கும் மழைக்கும் நாமதேவர் வீட்டுக் கூரையுங்கூட தப்பவில்லை. கூரை பறந்துவிடும் நேரம் சக்ராயுதம் வந்தது. வீட்டுக்குக் குடைபோல் பாதுகாவலாய் நின்றது. இருந்தாலும் மண் சுவர்கள் ஈரம் தாங்காமல் சரிந்துவிட்டன. எந்தக் காலத்திலும் எந்த சூழ்நிலையிலும் பகவான் தனது பக்தர்களை கைவிடவேயில்லை.

வழக்கம்போல் சூறைக்குப்பின் அமைதி. அதிகாலை ஊரே சகதியில்!. உடைந்த ஓடுகளும் வீசப்பட்ட கூரைகளுமாய் இருக்கின்றதை நாமதேவர் குடும்பம் மட்டும் அதிசயமாய் எழுந்து பார்க்கின்றனர். தனது வீட்டின் மேல் கூரை அப்படியே இருக்கிறது. சுற்றுச் சுவர் மட்டும் தான் சேதம். விழுந்த சுவற்றுக்குப் பக்கத்தில் யாரது?....! விட்டலனா, ஆம் காதில் மகர குண்டலம், இரத்தின மயமான கிரீடம், பட்டுப் பீதாம்பரமான உடை, பொற்கங்கணம் மணிக் கட்டில். கையில் என்ன! மண்ணைக்குழைத்து சுவர் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றான். ருக்மணியல்லவா மண்ணைக் குழைத்து உருட்டி உருட்டி தருகின்றாள்?

அடடா!, என்ன அபசாரம் இது! எங்கள் குடிசைச் சுவற்றுக்கு மண் பூசுவது தாங்களா?! இது தகுமா?" என்று காலில் விழுந்து கதறினார் நாமதேவர்.

விட்டலனோ சிரித்தான்! நீ எழுவதற்குள் முடித்துவிட வேண்டும் என்றிருந்தேன். உனக்கு என் நாமம் சொல்வதைத்தவிர வேறு எதுவும் தெரியாது. எதிலுமே பற்றில்லாமல் இருக்கின்றாய். உன் குடும்பம் உன்னைத்தான் பற்றி இருக்கின்றது. உனக்கு வரும் தீமையை விலக்குவது என் பணியல்லவா? பேசியபடியே சுவற்றை எழுப்பி முடித்து விட்டான். குனிந்து மண்பானையில் இருக்கும்

சேற்றுத் தண்ணீரில் கைகளை அவனே கழுவிக்கொள்கின்றான். நாமதேவரைப் பார்த்து, “இந்த உதவி கூட நான் இப்பொழுது உனக்குச் செய்யவில்லை என்றால் நம் அம்மா குணாயி இடம் இருந்து யார் தப்புவது. அவள் வாய் என்னைத் தூஷிக்காமல் விட்டுவிடுமா என்ன?!”

அப்பொழுதுதான் குடும்பத்தில் ஒவ்வொருத்தராக எழுந்து வந்தனர். குணாயிக்கு பகவான் சொன்னது காதில் விழுந்து விட்டது. கண் கலங்க ஓடிவந்தாள்.

“தங்களை நான் தூஷித்தது உண்டுதான் என்னை நீங்கள் மன்னிக்க வேண்டும்.” என்று பகவானின் சரணத்தில் தலை வைத்தாள். எழுந்தாள். மண்சுவர் வைத்தவன் மன்னிக்க மாட்டானா என்று அவன் கரம்பிடித்து வீட்டுக்குள் அழைத்துச் சென்றாள். “உள்ளே வாருங்கள் பட்டுப் பீதாம்பரம் எல்லாம் மண்.”

ஸ்ரீ ஜனாபாயினை அழைத்து பகவானை ஒப்படைத்தாள். அவசரமாய் சமைக்கச் சென்றாள்.

விட்டலனின் பார்வை உன்னைப் பார்க்கத்தான் வந்தேன் என்கிறமாதிரி இருந்தது.

சேறாயிருந்த அவனது பீதாம்பரத்தை வாங்கி வெந்நீரில் சுத்தம் செய்து உலர வைத்தாள். அதுவரை அவளது சேலை ஒன்றை உடுத்திக் கொண்டு கயிற்றுக் கட்டிலில் சயனித்திருக்கின்றான் பகவான். என்னவோ ஆதிஷேஷனின் மடியில் கிடந்த சொகுசு மாதிரி ஏற்றுக் கொண்டான். பழைய சாயம் போன நூல்புடவையாயிருந்தாலும் அதன் தூய்மையும் ஸ்ரீ ஜனாபாயின் வாசமும்... பிடித்திருக்கிறது போலும்.

குணாயி சமையலை முடித்து வந்தாள். பகவானை எழுப்பினாள். அவனது பாதங்களை தூயநீரால் கழுவினாள். மலர்களால் அர்ச்சித்தாள். அதற்குள் ஸ்ரீ ஜனாபாய் இறைவனது வஸ்திரம் சுத்தம் செய்து உலர்ந்த நிலையில் எடுத்து வந்து தந்தாள். அதை

வாங்கிக் கொடியில் போட்டு விட்ட குணாயி, “முதலில் சாப்பிட்டும் என்று அழைத்துச் சென்றுவிட்டாள்.

குணாயி, ராஜாயி, நாமதேவர், அவரது மக்களான விட்டலன், மகாதேவன், நாராயணன், கோவிந்தன், எல்லோரும் உட்கார்ந்து கொண்டனர். வெண்கலத் தட்டில் அண்ணம் சுட சுட பரிமாறப்பட்டது. பகவானுக்கு நிவேதன மாக்கிய சோறும், குழம்பும் வெஞ்சனங்களும், துவையலுமாக காலை, மழைவெறித்த ஈரமான இளம் வெயில் உகந்த அந்தப் பொழுதுக்கு பிரசாதம் வெகு அற்புதம். நாமதேவர் பகவானுக்கு ஊட்டி விடுகின்றார். ஸ்ரீ ஜனாபாய் அனைவரும் சாப்பிட்டதும் வட்டில்களை எடுத்துக் கொண்டு சுத்தம் செய்து வைத்து விட்டு தனக்கான பிரசாதத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவளது இடம் பின்கட்டில் இருந்தது. அங்கு சாப்பிட உட்கார்ந்தாள். பக்கத்தில் வந்தமர்ந்தான் பாண்டு ரங்கன். சொல்லிக் கொண்டு போக வந்தானாம். யார் கேட்டது! எல்லோருடனும் சாப்பிட சமமாய் உட்கார்ந்திருந்தவன் “நீயும் தான் வாயேன்” என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லவேயில்லை.

“உனது உணவில் ஒரு கவள மாவது எனக்கு ஊட்ட மாட்டாயோ!” பகவான்தான் கனிவான குரலில் கேட்டான்.

அவள் உயிரை உருவி அவன் வாயில் போட்டுக் கொண்டமாதிரி இருந்தது.

மண் உண்ட பெருவாயின் மகத்துவம் அறியாத மானுடமா!

சிவந்த ஈரப்பளபளப்புடன் இதழ்கள் பின்னால் முகில் மறைத்த நிலவுகள் போல் முத்துப்பற்கள் எட்டிப்பார்க்க அவள் முன் ஆகாட்டுகின்றான். கை நடுங்க கவளச்சோற்றை ஊட்டுகின்றாள். கண்ணீர் வழிய கண் இமைகளை அழுத்தித் திறந்தாள் ஜனாபாய். ஆலயத்திற்குச் சென்று விட்டான் போலும். ஆளைக் காணவில்லை. அடடா அவளது பழம் புடவையல்லவா அவனது திருமேனியில் சுற்றியிருந்தது.” பட்டுப் பீதாம்பரம் வீட்டிலேயே இருந்துவிட்டதே என்ன செய்வது. திகைத்தாள்.

கோவிலில் பகவானது திருமேனியில் பழம்புடவை. பார்த்த அர்ச்சகர்கள். “வழக்கம்போல் நம்பெருமான் யார் வீட்டுக்காவது போயிருப்பார்; பட்டை வாங்கிக் கொண்டு பழையதை உடுத்தி அனுப்பி இருக்கின்றார்கள்! என்று பேசிக் கொண்டனர். “ஆபரணங்களையும் காணவில்லை.”

“சரி! முதலில் நாமதேவர் வீட்டுக்குச் சென்று பார்ப்போம்” என்று அனைவரும் புறப்பட்டனர்.

எல்லோரும் நாமதேவரது குடிசைக்கு வந்தனர். வீட்டை பகவானே கட்டித் தந்திருக்கின்றான் என்றும் கண்டனர். அவனது கை முத்திரைகள் சுவற்றில் தெரிந்தது. உள்ளே கொடியில் பகவானது பட்டுப் பீதாம்பரம் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றதையும் பார்த்து விட்டனர். சந்தேகமே இல்லை. இரவில் பகவான் இங்கேயேதான் இருந்து இருக்கின்றான்.

“பகவானது பீதாம்பரத்தைக் கொடுங்கள் அவனது ஆபரணங்களையும் எடுத்து வாருங்கள்” என்றனர் அர்ச்சகர்கள். “இறைவனது ஆடைகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஆபரணங்களை நாங்கள் பார்க்கவில்லை” என்றனர்.

எல்லோருக்கும் ஸ்ரீ ஜனாபாயின் பழம்புடவையைத் தான் பகவான் அணிந்திருக்கின்றான் என்பதும் விளங்கி விட்டது. அப்படியென்றால் அவளது அறையில்தான் சோதனை செய்ய வேண்டும் என்று உள்ளே சென்று பார்த்தனர். கயிற்றுக்கட்டிலில் பகவான் சயனிக்க கோணிகளையும் பழம் புடவைகளையும் படுக்கையாக விரித்துத் தந்திருந்தாள். அவைகளை விலக்கி விட்டுப் பார்க்கையில் பொன் நகைகள் புன்னகைத்தன. “கேட்டால் இல்லையென்றா பொய் சொல்லுகின்றாய்” என்று பிடித்துக் கொண்டனர்.

சிலர் ஓடிச் சென்று அரசனிடம் புகார் செய்து தண்டனைக்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டனர்.

“ஊரே மழையில் சிதைந்து கிடக்கின்றது. இதில் நாமதேவர்

வீடுமட்டும் புத்தம் புதிதாய் பகவானால் கட்டப்பட்டு நிமிர்ந்து நிற்கின்றது. இறைவனின் அன்புக்கு உரியவர்கள். அவர்களை நிந்திப்பது பெரும் குற்றம்” என்று பலர் பேசினர்.

ஊர் மக்களும், அர்ச்சகர்களும் அரசு அதிகாரிகளும் “கழுமரம்” இருக்கும் மைதானத்திற்கு ஸ்ரீ ஜனாபாயை அழைத்து வந்தனர். அன்றெல்லாம் ஒரே தண்டனை கழுமரம். கடவுளின் கருணையில் குற்றம் அற்றவர்களுக்கு மட்டும் கழுமரம் மறையும். தேவைப்படும் பொழுது வளர்ந்து நிற்கும். ஸ்ரீ ஜனாபாய் வந்தாள். கரம் குவித்து வணங்கினாள் கழுமரம் கரைந்து போயிற்று. ஜே ஜே விட்டல! விட்டல! விட்டல! என்ற நாமாவளி வானளாவி ஒலித்தது. மக்களின் ஆரவாரத்துடன் அர்ச்சகர்களும் அதிகாரிகளும் திணறித்தான் போய் விட்டனர்.

விராட் ரூப மூர்த்தி பாண்டிரங்கன் சின்னப்பிள்ளை போல் அலையகுலைய ஓடி வந்தான்.

“இனி உனக்கு ஒருகுறையும் இல்லை! பாடிக்கொண்டே இரு” என்றான்.

ஸ்ரீ ஜனாபாய் விழுந்து வணங்கினாள். எழுந்து பார்க்கும் முன் மறைந்து போனாள். மனம் உருகப் பாடினாள். பகவானே பட்டோலையில் எழுதி வைப்பான்.

பண்டரிநாதன் கோவிலுக்கு ஞானேசுவரர் வந்தார். பகவான் எதையோ கையில் சுருட்டி மறைத்துக் கொள்வதைப் பார்த்தார். நாமதேவர் வந்தார். அவரிடம் ஞானேசுவரர் கூறினார், “விட்டோபா எதையோ மறைத்துக் கொள்கின்றார்” என்றார். “தெரியும்! நீர் என்னுடன் வீட்டுக்கு வாரும்.” என்று நாமதேவர் அழைக்கவும் ஞானேசுவரரும் புறப்பட்டார் கூடவே பாண்டிரங்கனும் தான்.

பகவானும், ஞானேசுவரரும், நாமதேவர் வீட்டில் சேர்ந்திருக்கின்றனர் என்று தெரிந்து பக்தர்கள் கூடினர்.

“ஞானேசுவரர் எல்லோரையும் பார்த்துப் பேசலானார்.

இன்று நான் ஸ்ரீ ஜனாபாயின்

கீதங்களை பகவானே ஓலையில் எழுதி வைத்துக் கொண்டு படிக்கின்றார் என்பதை நானே நேரில் கண்டேன்” என்றார்.

நமக்கெல்லாம் அந்த பேறு கிட்டாது போலிருக்கிறது.” என்றபோது

இல்லை இல்லை. உங்களுடன் சேர்ந்து நானும் பாடுகின்றேன். அவளது பாடல்கள் முக்தியும் தரும். அவ்வளவு நிறைவானவை என்று பகவானே கூறினான்.

ஸ்ரீ ஜனாபாய் பின்னால் புழக் கடையில் பசுஞ்சாணம் தட்டிக் கொண்டே பாடிக்கொண்டிருந்தாள்.

நாமதேவர் அம்மாவிடம் ஸ்ரீ ஜனாபாயை அழைத்துவரச் சொன்னார். குணாயி ஓடினாள். “கை கால்களை கழுவிக்கொண்டு முன்வாசலுக்கு வா சீக்கிரம்” என்றாள்.

வேலையை அப்படியே போட்டு விட்டு ஸ்ரீ ஜனாபாயும் வந்தாள். பக்தர்களுடன் பகவானும் உட்கார்ந்து இருப்பதை பார்த்தாள்.

இப்பொழுது பகவான் பேசலுற்றான்.

“இன்று நீங்கள் பாடும் கீதங்களை யார் எழுத வேண்டும் என்று சொல்கின்றேன்.”

“ஞானேசுவரரின் பாடல்களைச் சச்சிதானந்தரும், நிவர்த்தி தேவ் பாடல்களைச் சோபான் தேவரும், முக்தாபாயின் பாடல்களை ஞானதேவரும், பரமானந்தர் பாக்களை விசோபாகேசரும், சாவந்தியாமேளர் கவிதைகளை சிவாகுரவரும், சோகாமேளர் கவிகளை அனந்தப்பட்டரும் எழுதவேண்டும் ஆனால் நான்; நாமதேவர் பாக்களையும், ஸ்ரீ ஜனாபாயின் கீதங்களையும் நானே எழுதுவேன்.” என்று பகவானே கூறினான். பக்தர் குழாம் ஆரவரித்தது.

ஸ்ரீ ஜனாபாயின் பாடல்கள் பிரார்த்தனைப்பாடல்களாக பாண்டிரங்கன் சன்னதியில் இன்றும் மக்களால் இசைக்கப்படுகின்றது.

வையந்தகளியாய் என்று ஆரம்பித்த நாம் ஸ்ரீ ஜனாபாய், நாமதேவர்,

ஞானேசுவரர் என பக்தர்களைத்
தொடர்ந்து சேவிக்கக்கண்டோம்.
“முன்னொரு காலத்தில்....” என்று
ஆரம்பித்து பகவானுடைய அருள்
பெற்றதை இப்பொழுது நாம் அடைய
முடியாத நிலைக்கு என்ன காரணம்?!

கடவுளின் அன்பு ஜீவர்களுக்கு
கிடைக்க காரணமில்லாததுதான்.

சம்பிரதாயங்களில் சிக்கிக்
கொள்ளாமல் ஆழ்வார்களுடனும், யுக
தர்மத்தின்படி பகவான் நேரில் வந்து
வழங்கிய ஹரிநாம ஸங்கீர்த்தன
யக்ஞத்தில் பங்கேற்று வாழ்வைப்
புனிதமாக்கிக் கொள்வோமாக.!

இரண்டு நமக்கானதுதான்

முகில்வண்ணன் பேர் பாட...
தொடர்ச்சி

புருஷோத்தமராகிய முழுமுதற்கடவுள் கூறினார்:

குற்றமற்றவனே, இவ்வுலகில் இரண்டு வகையான தன்னுணர்வு பாதையினை நான் முன்பே விளக்கினேன் (கர்மயோகம், ஞானயோகம்). அதாவது சாங்கியர்களுக்கு ஞான யோகமும், யோகிகளுக்கு கர்மயோகமும்.

ஸ்ரீ மத் பகவத்கீதை - 3:3.

விற்பெரு விழவும் கஞ்சனும் மல்லும்
வேழமும் பாகனும் வீழ
செற்றவன் றன்னை, புரமெரி செய்த
சிவனுறு துயர்களை தேவை,
பற்றலர் வீயக் கோல் கையில் கொண்டு
பார்த்தன்றன் தேர்முன் நின்றானை,
சிற்றவை பணியால் முடிதுறந் தானைத்
திருவல்லிக் கேணிக் கண்டேனே.

- திருமங்கையாழ்வார் அருளியது.
பெரிய திருமொழி 2-3-1.

‘கருடசேவை’ இரவு முடிந்தது. காலையில் திருமண சாத்திக் கொண்ட யானை வயிற்றுப்பாட்டுக்கு வீதி உலா வருகின்றது. நானும் தான்; நெற்றிக்கு இட்டுக் கொள்ள படித்துறையில் எனது பரிவாரங்களுடன் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன். வேறென்ன! நாமக்கட்டி டப்பா, தீர்த்தம், பஞ்சபாத்திரம், கண்ணாடி இதுகளுடன் ஆசனத்திற்கு ஒரு துண்டு, எனது பரிவாரங்கள் மற்றும் உபயோகங்களுக்கு வேஷ்டி, துண்டு, ஒரு மேல்சட்டை டைரி, பேனா, ஜோல்னா பை. நேற்றே துவைத்த சட்டைதான். கொஞ்சம் ஈரப்பதமாய் இருந்தது மீண்டும் காலை வெயிலில் கல்படிக்கட்டில் காய்கின்றது. ஆசமனம் முடிந்தது. அங்கத்தில் பெருமாள் எழுந்தருளியாகிவிட்டார். வயிற்றுக்குள்ளும்தான்.

வான வெளிச்சத்தில் காலை நிலா பிறைத்துண்டாய் மேலை வானில் கேட்பாரற்றுக் கிடக்கிறது. இரவில் வெளிச்சத்தைக் பார்த்தவர்கள் கூட நிலாவை அண்ணாந்து பார்த்திருப்பார்களா என்கிற சந்தேகம் வந்தது. இது என்ன யோசனையோ, பசியில் பிதற்றுகிறேனாக்கும்...

தேஹினோ(அ)ஸ்மின் யதாதேஹே கௌமாரம் யௌவனம் ஜரா ததா தேஹாந்தர- கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறியிருப்பது நினைவு வந்தது. ஜரா சந்தன் மூப்பே இல்லாதவளுடைய மகன்.

கொல்லா மாக்கோல் கொலைசெய்து பாரதப்போர்,
எல்லாச் சேனையும் இருநிலத் தவித்தவெந்தாய்,
பொல்லா ஆக்கையின் புணர்வினை அறுக்கலறா,
சொல்லாய்யா னுன்னைச் சார்வதோர் சூழ்ச்சியே,

- நம்மாழ்வார் அருளியது திருவாய்மொழி- 3.2.3.

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

கொல்லாமல் ஒருவனையும் விட்டுவைக்கவில்லை. அவனும் யாரையும் கொல்லவில்லை. இதோ இவன் இப்படிப்பட்டவன் அவனது மரணம் நிகழ நீ இதைச் செய்யவேண்டும். இது அவனுக்கு நல்லது. உனது கடமையும் கூட இப்படித்தான் பார்த்த சாரதி பேசினான். கையிலிருக்கும் கோலால் சுட்டிக் காட்டினான். அவர்கள் எல்லாம் செத்தார்கள். தேஹம் கொண்ட ஆன்மா பால்யம், இளமை, மூப்பு என்று மாறும் உடலில் வசித்துக் கொண்டே இருக்கின்றான். வேறு உடலுக்கு மாறும் போது மட்டும் திகைக்கின்றான். எனக்கு எதற்கு இந்த அறிவு! வயிற்றிலிருக்கும் நெருப்பு (சீரணசக்தி) நானே! என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொல்லியிருக்க அதற்கு இரை போட கடமைப்பட்டவன் நானா? கிருஷ்ணனா? ரெண்டுல ஒன்று பசி நமக்கு ருசி அவனுக்கு,

சொத்தென்று தோளில் கைவிழுந்தது. காதில் கண்ணாடி வளையல்கள் ஒலித்ததில் அவள் அடித்தது சுகமாயிருக்க கோபம் வரவில்லை; திடுக்கிட்டதும் திரும்பிப்பார்த்து, ‘என்னா! “ராக்ஷி” ராக்ஷி தான் கையில் அன்னபூரணி, பொன்னிறத்தில் முந்திரி; கருப்பு நட்சத்திரமாய் மிளகு, வெண்பஞ்சு மேகம்போல் நெய் மணக்கும் பொங்கல். சின்னச் சூரியனைச் சுட்டுவைத்த மாதிரி மெதுவடை வானமே வயிற்றுக்குள் போனால் காகபுசாண்டர் மாதிரி கண்ணனைப் பார்க்கலாம். ரெண்டுல ஒன்னுன்னு பார்த்தால் ரெண்டுமே எனக்குத் தான் போலிருக்கிறது. பசியும் ருசியும். முகில்வண்ணன் பேர்பாட.... வயிற்றுப்பாடு தீர்கிறது... இவ்வளவுதானா.! அப்படியெல்லாம் அல்பமாய் முடிக்கக் கூடாது. ஜென்ம ஜென்மமாய் தின்று; செத்ததும் முகில்வண்ணன் பேர்பாட எத்தனை பேருக்கு வாய்க்கும், எத்தனையாவது ஜென்மத்தில் முகில்வண்ணன் பேர் பாட...?! என் இராச்சசி பேரு ஜரா இல்லை. நானும் ஜராசந்தனில்லை. அவனை அரைகுறையாய் பிறந்தான் என்று தூக்கிவீசிவிட்டார்கள் ஜரா எடுத்து வளர்த்தான்.

என்னைத் தூக்கியெல்லாம் வீசவில்லை விபரமாய் வாழ்ந்து கொள்! என்று “புணர்வினை” சொல்லித்தான் விரட்டி விட்டார்கள். திருவில்லிப்புத்தூரிலிருந்து திருவல்லிக்கேணி வந்து நாலு நாட்களில் மயிலை வரை நாலு வீடு சொந்தமாகி விட்டது. வாசற்படியருகில் தின்னையில் படுத்துக் கொள்ளலாம் “பை” வைத்துக் கொண்டு வேலைக்குத் தேடி போகலாம். அதில் ஒரு வீட்டு எஜமானிதான் இந்த என் ராட்சசி; பெயர் ஸ்ரீ வத்ஸா. இவள் பேசினால் அப்படியில்லை.

“நெய்யிடை நல்லதோர் சோறும் நியதமும் அத்தாணிச் சேவகமும்*

என்று பெரியாழ்வார் தந்த திருப்பல்லாண்டு படிப்பாள். காலையிலேயே வேலையும் சொல்லி சாப்பாடும் தந்துவிட்டாள். நல்ல சோறு சாப்பிட வாய்க்கிறது என்றால் அது இந்தப் பாவையின் அன்புப் பார்வைதான். யாரென்றே தெரியாது ஏனிந்த நட்பு, எத்தனை நாட்களுக்கு யார் கண்டது. யார் கேட்டாலும் “எம்புள்ளதான்! உனிக்கி இன்னா வேணும்” என்று அதட்டுவாள். திருவல்லிக்கேணி அருள்மிகு பார்த்தசாரதியின் சேவகியாக முத்திரை பெற்ற வைஷ்ணவ குடும்பம். கோயில் வாசலில் பூஜைப் பொருட்கள் கடை. பூ நூலிலிருந்து, தர்ப்பை, சமித்துக்கள் என்று எல்லாம் கிடைக்கும். தங்கள் குடும்பத்துக்கு சமைப்பதில் யானைக்கும் ஒரு கவளம் தரும் அளவு வசதி. ஆன்மிக வாழ்வா உலகியல் வாழ்வா என்றெல்லாம் போராட்டம் கிடையாது. இரண்டுக்கும் வித்தியாசமும் இவர்களுக்குத் தெரியாது.

ஸ்ரீ மத் பாகவதம் 7.4.33

கடுமையான துன்பங்களிலும் சிறிதும் வருத்தம் கொள்ளான்;
இம்மை-மறுமை, இன்ப துன்பங்களைப் பற்றி எவ்வளவோ
கண்டும் கேட்டும் இருந்தாலும் அவையனைத்தும் பொய்யானவை

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

சுவையற்ற சக்கை என்கிற உறுதிப்பாடுடையவன், ஆகவே எதிலும் ஆசை வைத்தவனல்லன்; புலன்கள், பிராணன், உடல் மனம் ஆகியவற்றைத் தன் வசம் கொண்டவன்; அவன் மனத்தில் எந்தவொரு பொருளிலும் ஆசை தோன்றியதேயில்லை. பிறவியில் அசுரனாக இருந்தாலும் அசுரகுணம் சிறிதும் இல்லாதவன்.”

பிரஹ்லாதனைப் பற்றி ஸ்ரீ மத் பாகவதம் இவ்வாறாக நற்குணங்களையும், பக்தியின் ஆழ்ந்த தன்மைகளைச் சொல்கின்றது. படித்து தெரிந்து கொண்டதை நான் ஆதாரத்திற்குத் தான் சொல்கின்றேன். துன்பம் பாராத குணம் இருந்தது. பாவ, புண்ணியம் பற்றிய அலட்டல், எதுவும் வேண்டும் என்கிற ஆசை, இவைகள் எதுவுமே இல்லாமல் இருக்கின்றான் என்றும் பார்த்தேன்.

ஸ்ரீ வத்ஸாவும் நானும் கடையில் வியாபார மும்மரத்தில் இருக்கும்போது அவளது அண்ணன் மனைவி வந்திருந்தாள். ‘திருப்பாவை’ புத்தகம் ஒன்றை அண்ணியிடம் தந்து, “உள்ளே தாயார் சன்னதியில் அண்ணன் தாமரை மலர்களுடன் விற்பனைக்கு உட்கார்ந்திருக்கின்றான். போய் உடனிருந்து திருப்பாவை படி” என்று சொல்கின்றாள். அண்ணி என்னைப் பார்த்து முறைக்கின்றாள். என்பார்வை.... அவளது காதோர சுருள் முடியும், வளையமும், நடுநெற்றியில் சிவப்பு பசைத்தாளை பொட்டு மாதிரி ஒட்டிக் கொண்டிருப்பதையும் பார்த்ததில் அவளுக்கு கோபமோ என்னமோ புத்தகத்தை போட்டுவிட்டு போய்விட்டாள்.

நண்பகல் நடை சாத்தியாயிற்று. கடையிலும் ஓய்வு நேரம். நான் தான், “அண்ணி திருப்பாவை படிக்க புத்தகம் எடுத்துச் செல்லவில்லை.” என்றேன்.

“அவளுக்குத்தான் நல்ல கணவன் அமைந்து விட்டானே! இனி அவள் கணவனின் மனமறிந்து வாழ்வதே பாவை நோன்புதான்” என்றாள்.

‘பாவை’ நோன்பு பாவையருக்காக மட்டுமா... என்று நான் கேட்டதற்கு ஸ்ரீ வத்ஸா எனக்கு வழங்கியது. புள்ளும் சிலம்பின காண்.... என்பதிலும்

“வெள்ளை விளி சங்கின் பேரரவம் கேட்டிலையோ பிள்ளாய் எழுந்திராய்”

என்றும் பாசரம் சுட்டிக் காட்டி விடியலில் பறவைகளின் கீச்சுக்கள். அவைகளில் ஆண் மட்டும் பெண் மட்டும் என்றில்லை. இருவகைகளும் தான். வெண்மையான; விளிக்கின்ற சங்கு; அழைக்கின்ற சங்கில் ஆண், பெண், சிறியவர் பெரியவர், வறியவர் என்கின்ற பேதமில்லாமல் என்றுதான் ‘வெள்ளை’ சங்கு. அதன் பேரரவம்; எல்லாத் திக்குகளிலும் ஒலிக்கும் பெரிய சப்தம். இதில் இன்னாருக்கு என்கிறதில்லை. ஊர் கோடியில் இருக்கும் குடிசை குடும்பங்களுக்கும் தான்.

வெள்ளத்தரவில்; பாற்கடலில் ஆதிவேசன் மீது துயிலமர்ந்த வித்தினை; உறங்காமல் அமர்ந்து பிறப்பை எல்லா ஜீவன்களுக்கும் சாத்தியமாக்கும் வித்து ஆகவும், ‘வித்வம்’ அறிவாற்றலாகவும் இருப்பவனை உள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டு வாழும் முனிவர்களும் யோகிகளும் ஹரி நாமம் சொல்லி பாடும் பெருங்குரல் நம் உள்ளத்துள் புகுந்து நம்மை குளிரச் செய்கின்ற விரதம்தான் பாவைகளே! என்கின்றாள் கோதை.

ஏழாவது பாசரத்தில் “பேய்ப்பெண்ணை” என்கின்றாள் பெண்ணிடம் பெருமாள் பக்தியில்லையென்றால் பேத்தனத்தில் பெற்றுப் போடும் பிள்ளை என்ன ஆவான்.

கீழ்வானம் வெளுக்கும் நேரம் இது. ஆண்களாகிய மேய்க்கச் செல்லும் ஆண்பிள்ளைகளையும் கூட நிறுத்தி எங்களுடன் வைத்துக் கொண்டு உன்னை அழைக்கின்றேன். பொதுவாக பெண்கள் ஆண்மகற்கு மரியாதை தருவது பண்பு.

இன்னும் கும்பகர்ணன் மாதிரி தூங்குகின்றாய். அவனைப் போல் பராக்கிரமம் பெண்பிள்ளையாகிய உனக்கு ஏது? பதினோராவது பாசரத்தில்; பால்தரும் கறவைகளை காக்கும் காவலர்களின் பொற்கொடி நீ முகில்வண்ணன் பேர்பாட உனது முற்றம் வந்து கூடியிருக்கின்றோம்” உனக்கிருக்கும் செல்வாக்கிற்கு நீ தான் பேசாமல் முன்னால் வரவேண்டும். உறக்கத்தில் இருப்பதாக உன்னை நீயே சின்னப்பிள்ளையாய் ஆக்கிக் கொள்ள வெண்டாம். உனது சகோதரர்கள் குற்றமற்றவர்களல்லவா?

அடுத்த பாசரத்தில்; தனது கன்றுகளின் நினைவில் பாலைச் சுரக்கவிட்டு வீட்டில் தரையெல்லாம் சேறு. கண்ணன் அருளால் செழிப்பான கறவைப் பசுக்களை வைத்திருக்கும் செல்வந்தனின் தங்கையல்லவா நீ! அனைத்து இல்லத்திலுள்ளவர்களும் உன்னைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமா....

புள்ளின் வாய் கீண்டாணை... இந்த பாசரத்தில் பெரிய நாரை வடிவில் வந்த அசுரனை அவனது அலகினைப் பிளந்து விட்டவன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவனுடன் இருந்தபிள்ளைகள் நினைவில்; நாங்கள் எல்லா பிள்ளைகளுடனும் ‘பாவை’ நோன்புக் களத்தில் குழுமிவிட்டோம்.

நதிக்கால்வாய்கள் புழக்கடையில் இருக்கும்படியான மடங்கள் வழிபாட்டுத்தலங்களில் அதிகம் இருக்கும். அம்மாளிகைகள் செங்கற் பொடியால் சுண்ணாம்பு கலந்து கூரையாக பெரியமாடங்களாக கட்டப்பட்ட கட்டிடத்தில் உலகியல் வாழ்வை விட்டு விலகி கடுமையான பல தவங்களை(வெண்பல் தவத்தவர்) செய்பவர்கள் வசிப்பார்கள் அவ்வப் பொழுது இறை வழிபாட்டு கவனத்திற்கு சங்கினை முழக்குவார்கள். அவர்களை முன்மொழிந்து நீ எங்களை அழைக்க வருவேன் என்று பேசினாயே! நாவில் நாணமில்லையா?” இப்படி பதினாலாவது பாசரத்தில்.

ஸ்ரீ வத்ஸாவுடன் நான் பிள்ளையாய் வாழ்ந்த அந்த நாட்கள் ஸ்ரீமதி ஆண்டாள் நாச்சியாரை மூச்சும் பேச்சுமாக ஆக்கிக் கொண்ட நாட்கள். இன்றும் திருப்பாவை சொல்லும் பெண்கள் மட்டும் தான் நன் மக்களைப் பெற முடியும். நாடும் நலம் பெறும்.

உணவு, உறக்கம், உறவினர்கள், ஓய்விடம் எதுவும் கிடைத்தால்தான் உண்டு. இல்லை கிடைக்குமா என்பதும் தெரியாது. நாளும் பொழுதும் வேலை கிடைக்கனும் அல்லது சோறு கிடைக்கனும் என்று இருந்தவனுக்கு “ஸ்ரீ வத்ஸா” தான் “பகவான் எல்லாவற்றுக்கும் உரிமையாளர் என்றால் நானும் நீயுமே அவரது உடமையல்லவா! நமக்கு எது எப்பொழுது என்னவிதமாய் வேண்டும் என்பதை பார்த்துக் கொள்ள அவருக்குத் தெரியும். இப்பொழுது நான் தான் உன்னைப் பார்த்துக் கொள்கின்றேன் என்று நானும் நீயும் நம்பலாம். உண்மையில் நாமிருவரையும் சொந்தமாக்கிக் கொண்டு தன் சேவையில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டு வாழச் சொல்லித் தருபவர் பார்த்த சாரதிதான்.” என என்மனதில் எழுதி வைத்தாள்.

ஏற்றைக்கும் ஏழேழ் பிறவிக்கும் உன்தன்னோடு
உற்றோமே யாவோம் உனக்கேநாம்ஆட்செய்வோம்....

நீ அவரை நம்புகின்ற அல்லது விரும்புகின்ற யாருடனும் சொந்தம் பாராட்டிக்

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

கொள்ளலாம்.” என்றாள். நான் இந்த வருடம் எட்டாவது பாஸாகவில்லையென்றால் இவளுடனே இருந்து விடலாம் என்று நினைத்தேன்.

ஒட்டுதல் வந்தால் பகவான் விலக்கி விடுகின்றார். எனது பதினாலு வயதுவரையிலும் ஸ்ரீ வத்ஸாவின் இருபத்து நாலு வயது வரையிலும் எங்கள் இருவருக்குள்ளும் அறிமுகம் கூடக் கிடையாது. யாரோ, எவரோ. கருட சேவைக்கு திருவல்லிக்கேணி வந்தேன். கண்டேன். அவள்தான் பார்த்தாள். புன்னகைத்தாள், பராமரித்தாள். அவளது அண்ணனுக்கு பெண்பார்த்து மணமுடித்து; கடை வியாபாரம் சொல்லித்தந்து வாழ்வை கோயிலையும் பக்தர்களுக்கும் சார்ந்திருக்கும் படியாக ஆளாக்கி விட்டாள்.

இல்லையென்றால் அவன் இராமகிருஷ்ண ஆசிரம கல்வியில் தேர்ச்சி பெற்று உத்யோகம் தேடியலையும் சோகச் சோம்பேறியாக திரிந்து கொண்டிருப்பான். ஸ்ரீ வத்ஸாவும் பாட்டியும் பார்த்தசாரதி வாசலில் பழங்கள் வியாபாரத்தில் தொடங்கி இவ்வளவு பெரிய கடை!

சிறுமியிலேயே பிரகலாதனைப் போல் வாழ்வைப் பார்த்த ஸ்ரீ வத்ஸா என்கிறதுதான் எனக்கு அவர்களிடம் மதிப்பு! எல்லோரும் அவரவர் கர்மபந்தங்களுடன் கடவுளை நம்பியோ நம்பாமலோ, பாடுகளுக்கிடையில் பண்டிகைகளும் சேர்த்து கொண்டாடி வாழ்கின்றது இயல்பு.

கர்மாவே இல்லாமல் யாருடனும் அன்பு பாராட்டி எவரிடமிருந்தும் எந்த எதிர்பார்ப்பும் இல்லாமல்; புலன்களையும், பிராணனையும், மனம் சார்ந்த கற்பனைகளையும், உடல் வனப்பு, வலிமை எல்லாவற்றையும் தன் வசத்தில் வைத்துக் கொண்டவனால் மட்டும் தான் வாழ முடியும்.

புரிந்து கொள்வது சிரமமாயிருந்தாலும்; எல்லா உறவுகளும் ஒருவரை ஒருவர் உபத்திரவம் செய்யத்தான் பிரியமாய் வாழ்கின்றதாக நினைத்தும் வருந்தலாம். ஒருவரின் அன்புக்கு ஒருவர் தன்னை வழங்கி வாழ்வது பிரியம் என்றும் வாழ்வை மகிழ்வோடும் பார்க்கலாம். மகிழ்வைத் தருவது இறைவுணர்வு சுமையை தருவது புலனுணர்வு. இறையுணர்வு மனிதனுக்கு, புலனுணர்வு விலங்குகளுக்கும் மனிதப்பிராணிகளுக்கும். நமக்கென்று சம்பந்தம் உள்ளதுகள் எல்லாம் நம் நினைவை ஆக்கிரமித்துக் கொள்ளும்.. உண்மைதான்! பூர்வீகச் சம்பந்தம் உள்ளது ஒன்று இப்பொழுது நம்முடன் இருப்பவைகளுக்கெல்லாம் முன்பாக இருந்தது. அதன் மீது நம் அன்பு செல்லும் அளவுக்கு நமக்கு ஆற்றலில்லை. அதனால் ‘கடவுள்’ உருவங்களை பாசமாய் பார்க்கும் பார்வையில்லை. வழியில் வந்தவைகளை நட்பென்று கொண்டாடுவது. வலிய வந்து நமக்காகவே பிறந்தவர்களை வலிக்காமல் வீசிவிடுவோமானால் பூர்வீக பந்தம் எனும் இறைவனைத் தெரியாது. தெரிந்து விட்டால் எவ்வுயிரிலும் ஆண்டவனைக் காணும் அன்பு வளர்ந்து விடும் அதிசயம் நிகழும். காலம் நம்மைக் காப்பாற்றும். எத்தனை முறை இறந்தாலும்; முகில்வண்ணன் பேர்பாட.... ஏடு நிலத்தில் இடும்முன் கூடும் மனமுடையவர்களுடன் மேலையர் சேய்வன வேண்டுவன கேட்டியேல் என்று வாழ்ந்து கொண்டே இருக்கலாம்.

பிறவிப் பெருந்தனை புண்ணியம் யாமுடையோம்!

ஆண்டாள் திருவடிகளே சரணம்....

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

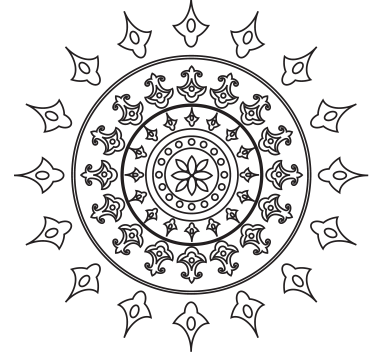
தேவிதாமம் ↑

ஸ்ருஷ்டி - ஸ்திதி - ப்ரளய - ஸாதன - சக்திர் ஏகா
சாயேவ யஸ்ய புவனானி பிபர்தி துர்கா
இச்சானுரூபம் அபி யஸ்ய ச சேஷ்டதே ஸா
கோவிந்தம் ஆதி - புருஷம் தம் அஹம் பஜாமி.

- ஸ்ரீ பிரம்ம ஸம்ஹிதை - ஸ்லோகம் 44.

சித் சக்தியின் நிழலான மாயா (புறச் சக்தி) மக்களால் துர்காதேவியாக வழிபடப் படுகிறாள். அவளே இந்த ஜகத்தைப் படைத்து, காத்து, அழிப்பவள். யாருடைய சித்தப் படி துர்காதேவி நடந்துகொள்கின்றாளோ அந்த ஆதி கோவிந்தனை நான் வணங்குகின்றேன்.

மனிதக் கற்பனைக்கு எட்டாத பேரண்டங்களின் வர்ணனை பக்தியினால் புத்திக்குப் புரிகின்றது. தேவி துர்கையின் வசிப்பிடம்; தாமம் என்று குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. துர்கா மாதாவின் ஆளுமையில் இருக்கும் உலகங்கள் பதினான்கு. இவ்வாறான தகவல்களைத் தரும் நூல் “ஸ்ரீ பிரம்ம சம்ஹிதை”. இந்த தெய்வீகமான நூலானது ஸ்ரீ கிருஷ்ணசைதன்ய மஹாபிரபுவால் திருவட்டாறு ஆதிகேசவப்பெருமாள் கோவிலில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. வேத இலக்கியங்களில் மிக இரகசியமானதும், முக்கியமானதுமான இந்நூல்; உயிர்வாழிகளின் வாழ்வும், தெய்வங்களின் அருளும் சேர்ந்த முழுவிபரங்களுடன் நாம் வாழும் இப்பேரண்டத்தின் விபரங்களும் சேர்ந்து விவரிக்கப்பட்டுள்ள நூலாகும். மனிதகுலத்தின் பொக்கிஷம்.

படைப்புக் கடவுளான ஸ்ரீ பிரம்மாவின் வாக்கினின்று படைத்த நூலாகையினால் இதன் பெயரும் “பிரம்ம சம்ஹிதை”. பிரம்மா தன்னிருப்பிடத்திலிருந்து எல்லாவற்றுக்கும் மேல் உலகமான “கோலோகம்” முதற்கொண்டு மற்ற எல்லா உலகங்களின் விபரங்களையும் தந்திருக்கின்றார்.

‘தேவிதாமம்’ என்கின்ற நமது வாழிடங்களாகிய உலகங்களை நாம் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். தேவி தாமத்தில் பதினான்கு உலகங்கள் இருக்கின்றன. சத்யலோகம் முதல் பாதாளலோகம் வரை மத்ய லோகமான (பூமி) பூலோகம் உட்பட தேவி துர்காவின் ஆளுமிடமான தேவி தாமம் என்பது.

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்

இவ்வுலகங்களின் இயற்கை, அதன் வளம், இயக்கம் மற்றும் ஆற்றல் உட்பட அனைத்தும் தூர்காதேவியின் கருணை. இப்பதினான்கிலும் வாழும் உயிர்களின் குணமும், வாழ்வும், முடிவும் அன்னையவளின் தீர்ப்பு.

இந்த புவனம் பதினான்கின் தெய்வம் அவள்தான். பராக்கிரமத்தின் வடிவம் அவள். சிம்மவாஹினி, பாபசம்ஹாரி, கார்த்திகை மைந்தன் அழகிய திருக்குமரனும், பூதநாயகன், வினைகளைத் தீர்க்கும் விநாயகன்; விக்னங்களை விலக்கும் விக்ன ஈஸ்வரன் ஆகிய நம் முருகன், பிள்ளையார் என்கிற கணபதி இருவரும் தூர்காமாவின் பிள்ளைகளாகத் தோன்றியவர்கள்.

திருமகளும், கலைமகளும் அன்னையின் வலமும் இடமுமாக வீற்றிருப்பார்கள். இவர்கள் இருவரும் செல்வமும் கல்வியும் தூர்காதேவியின் விருப்பப்படி மானிட உயிர்களுக்கு வழங்கும் தெய்வங்களாவார்கள்.

பத்து புஜங்களும் பத்து வகை கர்மங்களையும் கொண்டு மூடத்தனங்களை அழிக்கும் மகிஷாசுர மர்த்தினியாவாள். பாப சம்ஹாரி. பாவங்களை அழிப்பதற்காக ஆணையிடும் இருபது கரங்களிலும் இருபது ஆயுதங்களை ஏந்தியிருப்பவள். ஒவ்வொரு ஆயுதமும் ஒரு பக்தி செயலுக்கு உத்ரவாதம். அழிவுக் காலத்தில் அழிவுக்கு காரணமான அரவத்தைக் கைகளில் ஏந்தியிருப்பவள். இத்தகைய பன்முகம் கொண்டவள் ஆயிரம் கண்ணுடையாள். எப்பொழுதும் மங்களம் நிறைந்தவள். சிவம் எனும் சொல்லுக்கு மங்களம் என்பது பொருள். மங்கள ஈஸ்வரியானவள். சிவத்தை தன்னகத்தே கொண்டவள். ஜீவாத்மாக்கள் தங்கள் ஆதார நிலையான பரமாத்மாவை மறந்ததாலேயே தூர்காவின் வசம் சிக்கிக் கொள்கின்றார்கள். மீண்டும் பரமாத்ம உணர்வை அறிந்து உணர்ந்து ஜடச்சிறையினின்று விடுதலையை நோக்கி நகர்ந்து செல்லும் வாழ்விற்கு வழிகாட்டும் சித் சக்தியும் அன்னை தூர்கா தேவியாவாள்.

தேவியின் கைகளில் இருக்கும் ஆயுதங்களில் மிக அற்புதமான ஆயுதம் 'கர்மா'.

'தச-மஹா-வித்யா' பத்து புஜங்கள் வரம் அருள்பவை. பத்து புஜங்கள் தண்டிப்பவை.

ஜீவனைச் சிறைப்பிடித்துக் கொள்ளும் ஐந்து மூலகங்கள். மனித உடல் மற்றும் பல்வேறு உயிர் வாழிகள் இந்த ஜட உலகங்கள் பதினான்கிலும் உழல்கின்றன. செல்வம், அறிவு, வித்யை (கல்வியும்; திறமையும்) வடிவழகு, ஆரோக்கியம், சொத்துக்கள், நற்பெயர், பதவி அந்தஸ்து இவைகள் எல்லாம் கர்மா படி கிடைக்கச் செய்பவள் அன்னை தூர்காதேவியாவாள்.

இந்த ஜட சுழற்சியில் ஜீவன் பூத உடல்கொண்டு கர்மாவினால் மனம், புத்தி, அகங்காரம் இவைகளால் வழிநடத்தப்பட்டு மீண்டும் மீண்டும் ஸ்தூல குக்கும சரீரங்களில் அலைகின்றான். எந்நிலையிலிருந்தும் காக்கும் சக்தி அன்னை தூர்காதேவியாவாள்.

தேவிதாமத்தில் இருந்து ஹரி தாமம் எனும் பக்தி உலகிற்கு ஜீவன் விடுதலையாகிச் செல்ல அனுமதிக்கும் வரம் அருள்பவள் தேவி. கோவிந்தனின் ஆணைப்படி இங்ஙனமாக ஜீவர்களை கண்டித்தும் தண்டித்தும் விடுவிக்கும் வேலைகளை எப்பொழுதும் செய்து கொண்டிருக்கின்றாள்.

ஜீவன் நாத்திகனாக, மாயாவாதியாக, மூடர்களாக அவரவர் கர்மாவின்படி

தண்டிக்கப்படுகின்றனர். ஜீவர்களைக் கரை சேர்க்கும் விதமாக அன்னையின் ஜட ஐஸ்வர்யங்களும், ஜட இயற்கையின் முக்குணங்களும், விடுதலைக்கு வழிகாட்டும் வாழ்வாக்கித் தரும் துர்கையானவள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் தெய்விகத் தங்கை. இம்மண்ணுலக மாந்தர்களால் வழிபடப்படும் துர்காதேவியின் வரம் பெற்றால் தெய்வீக துர்கையின் அன்பைப்பெற்று ஸ்ரீ கிருஷ்ண பக்தனாகலாம். எல்லாவற்றுக்கும் முன்னோடியாக பிரபஞ்சத்தில் சதா சிவ சுயம்புவாக ஹரிநாம ஜபத்தில் தன்னை எக்காலங்களிலும் ஈடுபடுத்திக் கொள்ளும் மஹாதேவர் சிவபெருமான் எனும் ருத்திரர்களில் ஒருவர் தெய்வீக துர்கையின் துணைவர்.

குணங்களால் கட்டுண்ட ஜீவர்கள் மன்னிக்க முடியாத குற்றங்களால் பல்வேறு தேவர்களையும், தெய்வங்களையும், கொள்கைகளையும் மனம் போன போக்கில் கற்பனை செய்து கொண்டு விரக்தியும், வெறுமையும், வறட்டுப் பெருமைகளுமாக வீழ்ந்து உழல்கின்றனர்.

முழுமுதற்கடவுள் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் அன்புக்குப் பாத்திரமான ஜீவர்கள் சதா சர்வ காலமும் தன் உயிருக்கு உயிரான பகவானையே நினைத்துத் துதிக்கின்றனர்.

காத்யாயினி மஹாமாயே மஹாயோகின் யதீஸ்வரி
நந்த கோப ஸூதம் தேவி பதிம்தே குருதே நம:

முழுமுதற்கடவுள் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் பூலோகத்தில் அவதரிக்கும் அதேநாளில் பகவானின் சித் சக்தியான மஹா மாயை என்கின்ற அன்னை பிரக்ருதியும் அவதரிக்கின்றாள். அதே நந்த கோபருடைய பிள்ளையாகவே அடையாளப் படுத்திக் கொள்கின்றாள். இந்த முக்குணமாயையினால் வாழும் உயிர்களின் தளைகள் அந்தந்த உயிர்களின் கர்மாவின் படி கட்டப்பட்டு பதினான்கு உலகங்களிலும் மேலும் கீழுமாக அலைகின்றன!

தைவீ ஹ்யேஷா குண-மயீ மம மாயா துரத்யயா
மாம் ஏவ யே ப்ரபத் யந்தே மாயாம் ஏதாம் துரந்திதே

“ஜட இயற்கையின் முக்குணங்களால் ஆன எனது இந்த தெய்வீக மாயை வெல்லுதற்கு அரியது. ஆனால் என்னிடம் சரணடைந்தவர்கள் இதனை எளிதில் கடக்கலாம்.”
-கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்-7-14.

பரமாத்மனின் அம்சமான ஜீவாத்மாவும் தெய்வீகமானவன்தான்! எனினும் அணுவளவான ஜீவனின் உயர் பண்பு ஜட இயற்கையினால் ஆளப்படுகின்ற நிலைக்கு வந்தமையால் தன்னுணர்வை மறந்து இருளுக்குள் தன்னை இருத்திக் கொள்கின்றனர். தான் அனுமதிக்கும் அனுபவிப்புகளால் குற்றங்களுக்கு ஆளாகின்றனர். மாயையால் வழிநடத்தப்பட்டு தெய்வங்களை நிந்திக்கவும்; தனக்கேற்ற நியமங்களை வகுத்துக் கொண்டு வந்திக்கவும் தயங்காமல் புலன் திருப்திக்காக வாழ்வை சுமக்கவும் மேலும் மேலும் சிறைப்படுகின்றனர். மாயையினால் விடுவிக்கும் நிலைக்கு முன்னேறுவது கடினம். எனவே மாயையின் தலைவரிடமே சரணடைவது உசிதமானது.

ஸ்வேதாஷ்வர உபநிஷத் 4.10

மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யான் மாயினம் து மஹேஸ்வரம்

மாயை பொய்யானதோ தற்காலிகமானதோ; இதன் பின்னணியில் முழுமுதற்கடவுளான மஹேஸ்வரன் எனும் பரம அதிகாரி இருக்கின்றார்.

திரிலோக சஞ்சாரி
நாரதர்